

Иван Вазов

Завръщането на
лавроносните войски

Я заплачи ти от радост,
моя майко мила,
и вий, моми; вийте венци –
юнашки труфила.

Чуйте мойта песен нова:
Зора зазорява,
прочула се по земята
българската слава.

Прочуло се ново име
и незнайна сила,
възкръснала България,
света удивила.

Литнали са юнаците,
чеда на Балканът,
свойта земя бащината
и чест да забранат.

През горите префръкнали,
в снега нощували,
през планини, през граници
с песни минували;

куршумите, гранатите
на смях подзимали
и крепости страховити
с „ура“ превзимали.

Де е било това чудо?
Чула ли си, мале –
капитаните да бият
стари генерали!

и смирени градинари
да плащат съдбата?
и по двата свята.
Нарекли са българите
лъвове безстрашни:
дайте, братя, да цалунем

ваште чела прашни,

ваште чела кървавите,
знамена пробити,
дайте пак да ви цалунем
лаврите честити.

Вий спасихте нашто име
и земя ни родна,
вий дигнахте до небето
славата народна.

Разпяла се свободата,
на празник ни кани,
разцъфтяли се лаврите
и в наште Балкани.

Моми, вийте венци красни,
плачи, майко мила:
възкръснала България,
света удивила!

София, ноември 1885

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4484>]